

Emilka však, od rodičů vyhýčkaná, chtěla každý den ven — prý na čerstvý vzduch a sama, což pan Ignác první dny jakž takž trpěl, když se to však opakovalo a žena chodila mu domů často i po půlnoci, tu i našemu Ignácovi došla trpělivost; počkal si jedné noci na Emilku a promluvil jí do duše. Než Emilka se rozčílila a rozplakala, že prý jí nepřeje radost, a šla domů si postěžovat.

Když rodiče se Emilky zastali a pan Ignác povoliti nechtěl, tu tatík nařídil, by se Emilka od muže odstěhovala. Emilka poslala si pro svoji „výbavu“ a k muži se již nevrátila.

Pan probost jindřichohradecký snažil se sice novomanžele nějak udobřit, neb byl to jeho první pár, který za svého pobytu v Hradci oddával, a proto jej velmi mrzelo, že se rozešli, ale nic naplat.

A tak minula léta — pět, deset let, pan Ignác odstěhoval se do Č. Budějovic, kde zřídil si obchod, Emilka pomáhala bratrovi, který zřídil si cukrářství v Jindři. Hradci. později však dostala povolení sama zříditi si stánek a prodávati na náměstí cukroví. A leta plynula dál, — patnáct, dvacet, pětadvacet. Bývalí manželé už by byli se snad na setkání ani nepoznali, prožili mládost každý svým způsobem a ocitli se v podzimu svého žití. Pan Ignác válkou přišel o skrovné své jmění, Emilka pocítovala již, že jest stará a práce že jí od ruky nejde. Co bude dál? Co si počne nyní, stará, bez prostředků? A tu myslí Emilčinou problemsko: „Vždyť máš muže, jsi s ním právoplatně oddána, ať se o tebe stará!“

A jednoho krásného dne obdržel pan Ignác, nyní šedesátník, od soudu žalobu, v níž požaduje na něm jeho manželka 14.000 Kč jako alimenty za poslední tři roky a pro příště měsíční podporu 500 Kč.

Pan Ignác zkoprnl. „Ježíšmarjájosef! Já mám platit a nemám sám z čeho být živ,“ lamentoval. Než žaloba jest žaloba a p. Ignác podal protižalobu. Vyžádal si u soudu právo chudých a podal žalobu o rozvod a rozlučku. Jako důvod uváděl, že se svojí ženou byl jen asi 6 neděl a nyní že již 25 roků spolu nežijí a se nestýkají, takže manželství toto není manželstvím, a proto žádá, by manželství ve skutečnosti neexistující bylo i úředně zrušeno. Než soud rozhodl jinak. Nežítí společně v manželství 25 let není prý ještě zákonným důvodem k rozvodu a k rozluce a tak pan Ignác se svojí žalobou byl zamítnut a odsouzen hraditi právnímu zástupci své manželky útraty přes 800 Kč.

Pokud se žaloby ohledně alimentů týče, bude stání co nejdříve. Č. M.

Z CIZINY

Chtěli zabavit lokomotivu.

Zákony jsou pěkná věc, jenom nesmějí býti přes sto let staré. Při tak účtyhodně starých zákonech dochází pak někdy k různým komplikacím, jichž řešení bývá dosti obtížné a při tom namnoze ještě mívá příchut trochu komickou.

Takovýmto složitým případem obírala se nyní první trestní komora soudu ve Štrasbur-

ku v tomto celním sporu: Jistý strojívec propašoval na lokomotivě vlaku z velkovévodství Lucemburského do Francie půl třetího kilogramu tabáku a pět kilogramů cigaret. Bděle celní revisi však neušel a pašované kufro bylo mu na lokomotivě zabaveno.

Ale ve Francii platí celní zákon z roku 1816 a ten předpisuje striktně, že bezpodmínečnému zabavení musí podlehnouti nejen pašované zboží, ale v každém případě i vozidlo, jehož bylo použito ku převezení zakázaného zboží při překročení hranic. V tomto případě byla vozidlem tím železniční lokomotiva, náležející správě společnosti alsasko-lotrinských drah, a měla tedy milá lokomotiva býti zabavena ve prospěch celní pokladny. Poněvadž takovou lokomotivu přec jen nelze jen tak beze všeho zabavit a prodati ve veřejné dražbě, rozhodnuto přenechatí rozřešení soudu.

Soud uznal, že požadavek celních úřadů jest zákonem plně odůvodněn. Poněvadž celní úřad zřekl se svého práva vozidlo, tedy lokomotivu, zabavit, vynesl soud rozsudek, jímž železniční správa alsasko-lotrinská odsouzena zaplatiti kromě cla ještě pokutu ve výši 1168 franků a jakožto odškodnění za nezabavenou lokomotivu celní náhradu 100.000 franků.

Jen když lokomotiva byla zachráněna... br.

Povraždil celou svou rodinu.

Právě před rokem byl spáchán v Amsterdamu hrozný čin, který vzrušil celou veřejnost. Hostinský pomocník, 43letý Harme Hendrik van Dam zabil dne 29. ledna minulého roku svou ženu, 31. ledna svou dcerušku a 1. února svou nevlastní dceru. Se všemi mrtvolami uzamkl se ve svém bytě. Když na upozornění sousedů, že v Damově bytě stalo se asi něco neobvyklého, vyrazili policisté dveře, našli vraha sedícího tupě u stolu, s hlavou v dlaních skloněnou. Byt byl naplněn slabým zápachem svitiplynu.

Svědectvími výpověďmi bylo zjištěno, že jeho žena byla lehkomyšlnou a nepořádnou osobou a že mezi nimi proto docházelo k častým různicím. Státní návladní navrhoval za spáchanou trojnásobnou vraždu trest doživotního žaláře, soud však uznal obžalovaného Damu vinným vraždou pouze ohledně obou dítek, kdežto v případě ženy shledal pouze za bití. Rozsudek zněl na dvanáct let žaláře.

Nyní zabýval se věcí odvolací soud. Státní zástupce navrhoval zvýšení trestu na dvacet let. Odvolací soud zrušil první rozsudek jako nedostatečně odůvodněný a uznal obžalovaného vinným týráním manželky, jež přivodilo její smrt, a dokonanou vraždou obou dítek. Přisouzený trest dvanácti let žaláře ponechal však odvolací soud v platnosti. br.

Rychlé soudnictví v Číně.

Jak známo, jsou Číňané lidé pomalí; než se k něčemu rozhoupají, trvá to věčnost. Poněvadž ale každé pravidlo má své výjimky,